

Ret. Loven siger i Virkeligheden begge Dele, og jeg kan ikke se, hvad der vil blive Udfaldet deraf. Det er jo ogsaa ganske karakteristisk, at vedkommende Lov siger, at Fiskeretten maa ikke skilles fra en tilstødende Grund, men derimod er der ikke noget til Hinder for, at den, der ejer Søen og i Kraft deraf har Fiskeretten, kan skille Fiskeretten derfra og sælge den. Saaledes bliver Forholdet paa Grund af, at vi ikke holde fast paa Lovens klare og rene Bestemmelse, thi det paastaar jeg over for det ærede Medlem, at der er ingen Tvivl med Hensyn til 5—10—25 om, hvad Meningen er, thi det gaar igennem en hel Række af Domme. Jeg har undersøgt det Forhold og fundet over en Snos Domme, hvor man har benyttet disse Lovsteder med Erkendelse af, at det er Ejeren af Grunden, der er den berettigede. Jeg gad ogsaa vide, hvorledes Forholdet ellers skulde være, naar der for Eks. opstod Tilvækst ved disse Søer, og det er jo sket endogsaa i meget stort Omfang — Lyngby Sø for Eksempel er i de sidste 150 Aar bleven 30—40 Tønder Land mindre, end den var, idet det er blevet til fast Grund — eller naar der opstaar Øer ude i disse Fiskevande, hvem tilhøre de saa? Der har aldrig nogen Sinde været Tvivl om, at det retter sig efter den gamle Midtstrømslinie, idet man betragtede de paagældende som Ejere af Søgrunden.

Jeg er altsaa saadan stillet, at jeg finder ingen Anledning til at stemme mod det foreliggende Ændringsforslag, thi det kan under visse Omstændigheder dog hjælpe Ejerne til at beholde Fiskeretten, men jeg finder heller ikke nogen Anledning til at stemme for det, thi Lovforslagets § 1 bliver efter min Formening lige ufyldestgørende. Jeg kan ikke stemme for den endelige Vedtagelse af en Lov, der giver saa uklare og utilfredsstillende Bestemmelser som denne.

Breinholt - Vandborg: Den meget ærede Ordfører benyttede Lejligheden til atter at fremdrage en lille Kontrovers mellem ham og mig ved 2den Behandling angaaende Stadil Fjord. Ved den nøjere Undersøgelse viste det sig, at jeg befandt mig paa den forkerte Side, sagde han. Det er muligt; men jeg skal kun gentage her, hvad jeg tidligere har sagt, at det Eksempel, som den ærede Ordfører fremførte med Hensyn til Stadil Fjord, er noget uheldigt; thi Stadil Fjord var udtørret og det i den Grad, at jeg havde i sin Tid som Overkliftfoged over Ringkøbing

Amt set mig nødsaget til med Sandflugtkommissionens Billigelse at optage den under offentlig Behandling, idet der i de tilstødende Lodsejeres Enge var store Dynger af Sand, og det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Thygeson) har i sin Egenkab af Klitinspektør for Danmark været til Stede ved den paafølgende Forretning i saa Henseende. At denne Fjord altsaa har været udtørret i den Grad, at der opstod Sandflugt, er en Kendsgerning, der ikke lader sig nægte, og det kan ogsaa paavises af Protokollen. At den mulig senere er løben fuld af Vand, fordi Foretagendet ikke har lønnet sig, er en Mulighed; jeg har ikke i de sidste 4—5 Aar været der, men i mangfoldige Aar har det været uden Betydning som Fiskevand. Sandflugten er en Kendsgerning, som jeg vil fastholde, og som jeg kan dokumentere. Muligvis stammer den Overbevisning, som det ærede Medlem er kommet til, heller ikke fra, at Fjorden er løben fuld af Vand, der kan muligvis være et lille Hjørne, som det fandtes rigtigt at lægge en Dæmning igennem, og en saadan minimal Rest af Stadil Fjord er det da, han sigter til. Derom tør jeg dog ikke udtale mig nærmere.

Da jeg nu har Ordet, vil jeg gerne udtale mig lidt om det af tre ærede Medlemmer stillede Forslag. Naar jeg ikke kan stemme for det, er det ikke, fordi jeg ikke fuldtud skulde dele den Tanke, der ligger til Grund for det — det gør jeg nemlig —, men jeg tror, at det er overflødig, og som alt saadant mere skadeligt end gavnligt. Jeg søgte, saa godt jeg formaaede, her ved 2den Behandling at godtgøre, at 1ste Punktum af § 1 efter min Formening ikke giver Anledning til Tvivl eller Vanskeligheder. Jeg begrundede det hovedsagelig paa, at det var en bogstavret Gengivelse af den nuværende Lovs Tekst, og denne Lov har bestaaet i ca. 10 Aar uden at have fremkaldt Vanskeligheder. Og jeg kan ikke indse, at den Omstændighed, at der fra en enkelt Side her er fremkommet Fortolkninger, der kunne vække Tvivl, alene skulde være Grund nok til en fuldstændig Revolution i den Retsbevidsthed, der for øvrigt har været den gældende, længe før Loven af 1888 blev til, og som blot i denne Lov fik et adækvat Udtryk. Jeg kan derfor ikke se, at den omtalte Omstændighed kunde bewirke en Nødvendighed af at komme med ny Tilføjelser. Jeg kan ganske give det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Oct. Hansen) Ret i, at enhver Forandring i en Lov, der har virket